

2. עמותת "גישה" - מרכז לשמירה על הזכות לנוע"

ע"י ב"כ עוה"ד סיגיי בן ארי ו/או אסנת כהן ליפשיץ
ו/או מוריה פרידמן שריר ו/או מונא חדאד מ"גישה -
מרכז לשמירה על הזכות לנוע"
רחוב הרכבת 42 תל אביב, 67770
טלפון: 03-6244120; פקס: 03-6244130
דוא"ל: info@gisha.org

העותרים

- נגד -

1. שר הביטחון
2. מתאם פעולות הממשלה בשטחים
3. מינהלת התיאום והקישור (עזה)

ע"י ב"כ עו"ד ממחלקת הבג"צים, פרקליטות המדינה
רח' צלאח א-דין 31, ירושלים
טלפון: 02-6466590, פקס: 02-6467011

המשיבים

עתירה למתן צו-על-תנאי

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת ליתן על צו תנאי המופנה כנגד המשיבים והמורה להם ליתן טעם מדוע לא יסדירו את יציאתה מעזה וכניסתה לישראל לצורך יציאה לחו"ל של העותרת 1, פסיכולוגית העובדת במרכז הפלסטיני לטיפול בנפגעי טראומה, להשתתף בכנס מקצועי המתקיים בהולנד ויערך בימים 8.7.2019 עד 13.7.2019.

כמו כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבים בהוצאות העותר לרבות שכ"ט עו"ד, בצירוף מע"מ כדין.

לעתירה נלוות בקשה לקיום דיון דחוף. זאת נוכח מועד הכנס ואי מתן מענה סופי מטעם המשיבים.

רקע כללי

1. מזה למעלה מעשור נמצאים תושבי רצועת עזה תחת סגר הדוק וסובלים ממצב הומניטארי חמור ומסבבי לחימה חוזרים ונשנים הפוגעים קשות באוכלוסיה האזרחית, בכללה ילדים, המהווים כמחצית מאוכלוסיית הרצועה. ללא קשר לשאלה מי אחראי למצב שנוצר בעזה, ברור כי השפעת המציאות הזו על ילדים, שהם אוכלוסיה פגיעה במיוחד, בפרט באזורי סכסוך, היא הרסנית וטראומטית. ילדים ובני נוער, אשר הצעירים שבהם לא מכירים מציאות שונה מחיים תחת סגר, סובלים באופן ישיר מתנאי החיים הקשים ברצועה (עוני, הפסקות חשמל ארוכות, תשתיות לקויות, מחלות, ניתוק מבני משפחה וקהילה בגדה המערבית ואפשרויות מוגבלות ללימודים ולטיפולים רפואיים ונפשיים) ובאופן עקיף מהמצב של הוריהם המתמודדים תכופות עם אבטלה, מצוקה ודיכאון. ברי כי אוכלוסיית הילדים, אשר אין ספק כי אינה אשמה במצב, זקוקה יותר מכולם לסיוע על מנת שתוכל להתמודד עימו.

2. לפי הערכות של האו"ם, למעלה מ-300 אלף מילדי וילדות הרצועה סובלים מנזקים נפשיים קשים כתוצאה מההסלמה המתמשכת באלימות, כמו גם מהתדרדרות של מצב התשתיות ברצועה.

לדו"ח האו"ם ראו בקישור: <https://www.unicef.org/sop/>

לדו"ח עמותת גישה על השפעת הסגר על חיי ילדים וילדות ברצועה:

https://gisha.org/UserFiles/File/publications/ChildrenReport_HEB.pdf

3. המגבלות הקשות על תנועה מעזה וממנה, מונעים בין השאר כניסה ויציאה של מטפלים, פסיכולוגים ועובדי סיוע, מומחים לטיפול בילדים ובטראומות ופוגעות באפשרות של ילדים מעזה לקבל טיפול ההולם את מצבם הקשה.

4. המרכז הפלסטיני לטיפול בנפגעי טראומה בעזה – Palestine Trauma Center (PTC-Gaza) – הוא ארגון לא ממשלתי ללא מטרות רווח שמטרתו לספק שירות פסיכולוגי ללא תשלום למשפחות וילדים בעזה הסובלים מטראומה כתוצאה מהמצב ברצועה, כפי שמתואר באתר המרכז בכתובת: <http://en.ptcgaza.com/>

PTC provides free care services in four key areas: Prevention, Counselling, Rehabilitation and Therapy. It is located in Gaza City and opened in April 2007 after compiling an extensive three year study on the chronic effects of trauma on the Palestinian community in the Gaza Strip. This study found that approximately 700,000 Palestinians (children and adults) urgently needed psychological, social and medical help. Children were suffering from severe psychological, social and behavioural disorders as a result of constant exposure to the traumas produced by the ongoing war, occupation and blockade.

PTC has a community approach to mental health and aims to strengthen the power of each family to deal with trauma by helping them to develop co-operative ways of behaving and thinking. If they believe themselves to be active members of society, aware of their collective history and the cause which unites them, this acts as a form of basic therapy around which they can begin to rebuild their lives.

PTC also provides specific therapeutic services for different kinds of trauma. It works within families and equips them to develop strategies for coping with stress, shock and other on-going factors that disturb their everyday lives in this region. PTC combines psychological therapy with social support to create a protection against future traumas and to help unify a fragmented society.

5. אחד מהפרוייקטים המרכזיים שמפעיל הארגון הוא **Focusing Project** (פרוייקט התמקדות) **אותו מנהלת העותרת 1.** ה-Focusing הוא כלי לטיפול ברגשות קשים ולהתמודדות עם טראומות שהעמותה מיישמת בלוי ותמיכה של צוותים המומחים לשיטה מארה"ב, אנגליה, אירלנד והולנד. פרטים נוספים על הפרוייקט ניתן לקרוא באתר העמותה בכתובת: <http://en.ptcgaza.com/projects/focusing-project/>.

העותרת ומיצוי ההליכים

6. העותרת 1 (להלן: **העותרת**), ילידת 1983, אם לשתי בנות, בעלת תואר שני בפסיכולוגיה אשר כתבה את התזה שלה לתואר שני על שיטת ה-Focusing ככלי לטיפול נפשי. היא עובדת ב-Palestine Trauma Center מזה 10 שנים והחל משנת 2011 היא מנהלת את ה-Focusing Project של הארגון.

העתק ת"ז של העותרת מצ"ב ומסומן ע/1.

7. העותרת מוזמנת במסגרת עבודתה להשתתף בכנס מקצועי בהולנד בנושא "Children focusing" שיערך בימים 8.7.2019 עד 13.7.2019. ההזמנה היא מטעם "International Focusing Institute" (אתר הארגון מופיע בכתובת <https://focusing.org/>) והעותרת זכתה לקבל מימון מלא של ההשתלמות השהות והנסיעה להולנד. בהתאם להזמנה, העותרת מוכרת כמומחית מוערכת בתחום זה, הן כחוקרת והן כמטפלת, ונציגי הארגון הבינלאומי אף ביקרו בארגון בעזה לצורך מתן הדרכה. בהזמנה מודגשת החשיבות הרבה שמייחסים בארגון הבינלאומי להשתתפותה של העותרת בהשתלמות. יצוין כי לעותרת ניתנה כבר אשר כניסה לירדן ולהולנד.

העתק הזמנת העותרת להכשרה בהולנד מטעם International Focusing Institute מצ"ב ומסומן ע/2.

8. ביום 13.6.2019 פנתה העותרת למשיב 3 (להלן: **המשיב**), באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית, בבקשה להסדיר את יציאתה לכנס. בהמשך לכך, ביום 20.6.2019 פנתה למשיב העותרת 2 (להלן גם: **גישה**) וביקשה לקבל תשובה סופית בלבקשה עד ליום 27.6.2019. במכתבה ציינה העותרת 2 כי הגבלת חופש התנועה של העותרת פוגע בהתפתחותה המקצועית וביכולתה לסייע לחברה האזרחית ברצועת עזה. **כן צוין כי תרומה כגון זו של העותרת לפיתוח הרצועה הוא אינטרס ציבורי מובהק.**

העתק פנייתה של העותרת 2 למשיב מיום 20.6.2019 מצ"ב ומסומן ע/3.

9. ביום 30.6.2019 מסר טלפונית קצין פניות הציבור של המשיב 3, מר שובל יאמין, לנציגת גישה כי בקשת העותרת סורבה מכיוון **שאינה עומדת בקריטריונים**. משהתבקש להעביר תשובתו בכתב הודיע מר שובל כי יעביר את הבקשה לבחינה מחודשת. עד לכתיבת שורות אלה טרם ניתנה תשובה סופית לבקשת העותרת. מכאן עתירה זו.

הטיעון המשפטי

המסגרת הנורמטיבית

10. תושב עזה המבקש לצאת מגבולות הרצועה, נדרש לקבל היתר מהמשיבים אשר מותנה בעמידה בקריטריונים נוקשים ביותר. הסדר זה הוא תולדה של החלטת הקבינט המדיני-בטחוני של ישראל בספטמבר 2007 שקראה להגבלה של תנועת האנשים והסחורות מהרצועה ואליה. סטטוס הרשאות, המתעדכן מפעם לפעם, הוא המסמך המעגן ומפרט את מדיניות המשיבים לעניין תנועת אנשים וסחורות בין רצועת עזה, הגדה המערבית וישראל.

11. בפועל המשיבים מנפיקים היתרים לתושבי הרצועה בהתאם לסטטוס ההרשאות והקריטריונים המוגבלים הקבועים בו. תושב עזה מחויב לקבל היתר מהמשיבים גם אם הוא לא מבקש להיכנס לישראל, אלא רק **לעבור** בה כדי להיכנס לגדה המערבית או לצאת לחו"ל דרך גשר אלנבי. גם במקרים שמתבקש מעבר ותו לא, דורשים המשיבים כי היציאה מעזה תעמוד בקריטריון ספציפי שנקבע על ידם, כגון, ביקור להשתתפות בחתונה, השתתפות בכנס או לימודים לתארים מתקדמים בחו"ל וכד'.

ניתן לאשר את הבקשה במסגרת הקריטריונים שקבעו המשיבים ליציאה מעזה

12. ניתן לאשר את בקשת העותרת במסגרת מספר קריטריונים הקבועים בפרק ב' לסטטוס ההרשאות העוסק ברצועת עזה:

ס' 2ה מאפשר לתושבי הרצועה לצאת לחו"ל דרך מעבר אלנבי **ל"כנס יחודי בתחומי הרפואה, חקלאות, אנרגיה, מים...."**

ס' 5ט מאפשר כניסה של תושבי רצועת עזה לישראל **ל"צרכים אישיים – אישור כניסה במקרים חריגים שאינם עומדים בקריטריונים**, בכפוף לנסיבות יוצאות דופן. מאושר ע"פ מכסה".

ס' 5יא מאפשר כניסה לישראל **לפגישות עבודה** של "גורמים בכירים בתחום אנרגיה, מים,

תקשורת, שפכים, בריאות, איכות הסביבה, לקידום פרויקטים בתחומים אלו"

העתק פרק ב' לסטטוס ההרשאות מצ"ב ומסומן ע/4.

13. על המשיבים היה לבחון את בקשת העותרת באופן פרטני על פי כל אחד ואחד מהקריטריונים הללו המאפשרים את יציאתה לכנס, תוך לקיחת בכלל חשבון את חשיבות הנושא של טיפול וריפוי נפשי של ילדים בעזה ואת ייחודיות הפרוייקט בראשו עומדת העותרת וייחודיות הכנס בו היא מבקשת להשתתף. אם טענתם של המשיבים היא כי העותרת אינה עומדת בקריטריונים עליהם לנמק ולפרט מדוע.

14. כמו כן, אין ספק שבמקרה זה אף ניתן, צריך וראוי לפרש את הקריטריונים - אלה שצויינו לעיל ואף קריטריונים נוספים - בצורה רחבה וגמישה. בדיון בבג"ץ 7767/17 ציין כבוד השופט קרא בפנותו אל המשיבים ש "הכל עניין של פרשנות ורצון טוב ומה אנו מגדירים עניין הומניטרי ומה לא". (בג"ץ 7767/17 עומר שוא ואח' נ' שר הביטחון ואח' דיון מיום 10.10.2017 שורה 30 לפרוטוקול).

העתק העמודים הרלוונטיים מפרוטוקול הדיון מיום 10.10.2017 בבג"ץ 7767/17 מצ"ב ומסומן ע/5.

15. כך הודגש אף בפס"ד בעת"ם 31649-10-18 אבו עישה ואח' נגד שר הביטחון שאף הוא עסק ביציאה מעזה לצורך השתתפות בכנס:

אוסף כי הפעלת שיקול הדעת לצורך יישומו של נוהל מינהלי צריכה להתבצע לאחר בחינת נסיבותיה הקונקרטיות של הפנייה והרלוונטיות לשם קבלת החלטה. גם במקרים בהם מגבשת הרשות מינהלית מדיניות כללית, עליה לבחון האם ראוי ליישם אותה בשים לב למערכת העובדות בכל מקרה (פרשת כרנו, פסקה 8) (פס' 13 לפס"ד).

נהלים אינם חזות הכל ויש לאשר את בקשת העותרת במסגרת הסמכות הכללית הנתונה למשיבים

16. אין חולק שהמשיבים אינם מוגבלים לקריטריונים הצרים אשר מופיעים במסמך המדיניות, בסטטוס הרשאות או בכל מסמך אחר הקובע נהלים וקריטריונים לתנועת אנשים בין ישראל ורצועת עזה ובסמכותם לחרוג מהם תוך הפעלת שיקול דעת וזאת במסגרת הסמכות הכללית הנתונה להם.

17. על המשיבים לאשר את בקשת העותרת במסגרת שיקול הדעת הרחב הנתון להם. על כל רשות מינהלית מוטלת חובה להפעיל שיקול דעת כאשר היא מקבלת החלטות בנושאים שבתחום סמכותה. חובה זו שרירה וקיימת גם כאשר פועלת הרשות בהתאם להנחיות ונהלים אשר קבעה לעצמה. בכל בקשה המובאת בפניה, על הרשות לבחון אם נסיבותיו המיוחדות של המקרה אינן מחייבות סטייה מהנהל שגיבשה (ראו: דפנה ברק-ארז, הסמכות המנהלית (כרך א') עמ' 250).

18. יצחק זמיר בספרו הסמכות המנהלית (1996) מתייחס אף הוא לעקרון המשפטי לפיו קיומן של הנחיות אינו פוטר את הרשות מהפעלת שיקול דעת פרטני:

אין היא [הרשות המינהלית] רשאית להסתמך על ההנחיות שהותאמו למקרה הרגיל כדי להחליט במקרה המיוחד, בלי לקחת בחשבון את השיקולים המיוחדים לאותו מקרה. לכן אין היא רשאית, למשל, לדחות בקשה לרישיון על הסף רק משום שהמבקש אינו מקיים את התנאים שקבעה בהנחיות (עמ' 785).

19. נהלים אינם חזות הכל ויש להפעילם בגמישות, תוך הפעלת שיקול דעת ובחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה:

נהלים אינם חזות הכל, אלא הוראות כלליות שנועדו, בין היתר, לאפשר לגוף המינהלי להפעיל את סמכותו בקלות, במהירות ותוך אחידות ושוויוניות. **אף מקום בו קיים נוהל, אין משמעות הדבר כי אין עוד צורך להפעיל שיקול דעת ולבחון את המקרה על נסיבותיו הפרטניות.** (עת"ם 17095-06-13 מחאג'נה נ' **שר הפנים**, פס"ד מיום 28.11.2013)

יישומן של הנחיות מינהליות אמור להיעשות בגמישות – באותם מקרים שבהם מצדיקות זאת נסיבותיו המיוחדות של המקרה. (עע"ם 4014/11 **אבו עיד נ' משרד הפנים**, (1.1.2014)).

ובבג"ץ 5537/91 **אפרתי נ' אוסטפלד** (3.6.1992) נקבע כי:

... הלכה שנתקבלה ומסורה היא: רשות אשר קנתה שיקול דעת אסור לה לדחות בקשה המונחת לפנייה אך בהסתמכה על הנחיות פנימיות שקבעה לעצמה, ושומה עליה לבדוק כל בקשה ובקשה לגופה, תוך שהיא בוחנת אותה לאור אותן הנחיות... הלכה זו מקובלת מכבר, ובית המשפט לא נלאה מהזכירה שוב ושוב... והנה, כדי שרשות תוכל למלא חובתה זו כראוי, חייבת היא לאפשר לנאשם בכוח להעלות עניינו לפנייה.

20. רק לאחרונה, בבג"ץ 2777/18 **כרנז נגד מפקד כוחות צהל בעזה**, חזר בית המשפט הנכבד זה על עקרון חשוב זה באמרו:

כידוע, על הרשות המינהלית מוטלת החובה לבחון האם נסיבותיו המיוחדות והחריגות של המקרה הנדון, אינן מצדיקות סטייה מהנהלים וההנחיות הכלליות (ראו: בג"ץ 6867/96 המועצה המקומית כפר-כנא נ' שר הפנים, פ"ד נב(3) 111, 115 (1998); בג"ץ 7053/96 אמקור בע"מ נ' שר הפנים, פ"ד נג(1) 193, 213 (1999); דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרך א 250 (2010) (להלן: ברק-ארז)). **בנוסף לכך, הפעלת שיקול דעת לצורך יישומו של נוהל מינהלי בעניינו של אדם צריכה להתבצע לאחר בחינת נסיבותיו הקונקרטיים והרלוונטיות לשם קבלת ההחלטה.** אף במקרים בהם מגבשת הרשות המינהלית מדיניות כללית, עליה לבחון האם ראוי ליישם אותה בשים לב למערכת העובדות בכל מקרה (ראו: בג"ץ 3758/17 הסתדרות העובדים הכללית החדשה נ' הנהלת בתי המשפט, פסקה 29 (20.07.2017); ברק-ארז, 201-206, 439-440).

21. המשיבים עצמם, מכירים בחובתם להפעיל שיקול דעת פרטני, גם אם בקשה שהגיעה לפתחם אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו על ידיהם. הכרתם בחובה זו, באה לידי אף ביטוי במסמך הרלוונטי לענייננו - מסמך מדיניות תנועת אנשים בין מדינת ישראל ורצועת עזה" של משרד הביטחון משנת 2011 העומד בבסיס סטאטוס הרשאות - הקובע בסי' 6 כי המשיבים מחויבים לבחון כל בקשה שמוגשת אליהם, אף אם אינה עומדת בקריטריונים, כדלקמן:

מלבד הקריטריונים הנקבעים מעת לעת לבחינת בקשות הכניסה לישראל, כלל הבקשות נבחנות לגופן, בהתאם לנסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה.

החלק הרלוונטי במסמך המדיניות מצ"ב ומסומן ע/6.

22. אין ספק שהמשיבים אינם מוגבלים לקריטריונים הצרים אשר מופיעים במסמך המדיניות, בסטטוס הרשאות או בכל מסמך אחר הקובע נהלים וקריטריונים לתנועת אנשים בין ישראל ורצועת עזה ובסמכותם לחרוג מהם תוך הפעלת שיקול דעת וזאת במסגרת הסמכות הכללית הנתונה להם. במקרה דנן, גם אם תתקבל טענת המשיבים כי בקשת העותרים אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו על ידם, אין המשמעות כי יש לסרב לבקשה על הסף ובאופן גורף אלא לבחנה במסגרת הסמכות הרחבה שקנויה להם ולאשרה.

23. דווקא במקרה נשוא עתירה זו, בו מדובר על טיפול נפשי בילדים ובהתמחות ספציפית וייחודית כל כך של העותרת היה על המשיבים להפעיל שיקול דעת במסגרת הסמכות הכללית הנתונה להם ולא להיצמד לקריטריונים ולאשר את הבקשה.

24. זאת ועוד. יש להזכיר כי הקריטריונים נקבעו על ידי המשיבים נוכח העיקרון המרכזי המתווה את מדיניותם - צמצום התנועה מרצועת עזה ואליה. לטענת המשיבים, הצורך בצמצום התנועה נובע משיקולים ביטחוניים ובהסתמך על שיקול זה אף אושרה המדיניות ע"י בג"ץ. עם זאת, וכפי שהעיר גם בית המשפט העליון, **בסמכותם של המשיבים לשנות את הקריטריונים ולהוסיף עליהם ומן הראוי שיעשו כך במקרים המתאימים**. עניינה של העותרת הוא דוגמא מובהקת למקרה כזה נוכח המטרה החשובה שבשמה מתבקשת יציאתה ואינטרס טובת הילד.

סירוב לבקשה העותרת מתעלם שיקולים רלוונטיים ולוקה בשרירות ובהפרת חובת ההנמקה

25. כאמור, חובה על המשיבים לבדוק כל בקשה באופן פרטני, אף אם לשיטתם היא אינה עומדת בנהלים שנקבעו, ולקחת בחשבון, בטרם החלטה, שיקולים רלוונטיים חשובים אחרים. זהו חלק אינטגרלי מחובתה של הרשות המנהלית לפעול בהגינות ובתום לב שהיא ממושכלות היסוד של המשפט המנהלי.

26. בענייננו, ניכר כי המשיבים סירבו לבקשת העותרת **מבלי לשקול שיקולים ענייניים ומבלי לערוך איזון ראוי** בין טעמיה של מדיניות כללית וגורפת לבין אינטרסים ושיקולים חשובים הקיימים במקרה קונקרטי, לכן החלטתם לוקה בחוסר סבירות.

27. **בראש ובראשונה התעלמו המשיבים מעקרון טובת הילד**, לו ניתן מעמד-על בשיטת המשפט הישראלית (בג"ץ 5227/97 מיכל דויד נ' בית-הדין הרבני הגדול בירושלים, נה (1) 453). כאמור, מדובר באוכלוסייה פגיעה ופגיעה אשר מעטות ההזדמנויות שלה לקבל מענה למצוקותיה. מתן אפשרות להכשרתה והתמקצעותה של העותרת בתחום של טיפול ושיקום ילדים, תיתם מענה לשיקולי טובת הילד.

28. כבר מזמן נקבע כי על הרשות לשקול את עקרון טובת הילד (שלו משקל מיוחד בשיטת המשפט הישראלית) במסגרת כל החלטה בעניינם של קטינים, בכל תחומי המשפט:

"יש לוודא שהרשות שקלה היטב ובצורה ראויה את כל השיקולים הרלוונטיים. נדמה, שהוועדה לא שקלה כראוי את עקרון טובת הילד. ניתן לגרוס שעקרון טובת הילד רלוונטי לתחום דיני המשפחה בלבד ולא כך הוא. אכן, מעמד עיקרון טובת הילד מתעצם בתחום זה של המשפט, אך אין זה אומר שהוא נטול חשיבות בהכרעות המשפטיות שמחוץ למישור דיני המשפחה."
(עע"מ 10993/08 פלוני נ' מדינת ישראל - משרד הפנים (פורסם בנבו, 10.03.2010))

29. שיקול נוסף שיש לקחת בחשבון הוא **שלישראל אינטרס ציבורי מובהק** לעודד את יציאתם של תושבי רצועת עזה להשתלמות, פעילות או פרויקט שיש בהם כדי לחזק את החברה האזרחית ברצועת עזה, וילדים בפרט. מדובר על עובדים, בכללם העותרת, שהם סוכני שינוי חיוביים. אין ספק שטיפול בטרומות ובעיות נפשיות של ילדים היא פעילות שהולמת את האינטרס הציבורי, הן הפלסטיני והן הישראלי. לשם המשכה המיטבי של הפעילות, על עובדי התחום, ובכללם העותרת, להמשיך ולהתמקצע בתפקידם.

30. ואולם, נראה כי המשיבים סירבו ל את בקשת העותרות **מבלי לשקול שיקולים עניינים ומבלי לערוך איזון ראוי** בין טעמיה של מדיניות כללית וגורפת לבין האינטרס הקיים בשיקום ילדים ברצועה. בנוסף נזכיר כי **לא נטען למניעה פרטנית כלשהי ליציאתה של העותרת**, שיקול שאף הוא חלק ממלאכת האיזון שהיה על הרשות לעשות.

31. דחיית הבקשה כלאחר יד מבלי לתת את הדעת על נימוקיה, מעידה על שרירות, בניצול הכוח השלטוני באופן שאיננו ראוי. כך הגדיר כב' השופט שמגר מעשה של שרירות במסגרת בג"ץ 376/81 **לוגסי נ' שר התקשורת**, פ"ד לו(2) 449, 460:

כפשוטו ובעיקרו מתיחס ביטוי זה [השרירות], לפי השקפתי, למעשה שנעשה על-ידי רשות, **מבלי לתת את הדעת לנתונים ולנימוקים שלפניה, תוך הסתמכות על כוחה השלטוני ותו לא**. לא המירמה שולטת בכיפה במעשה השרירות אלא **העדר התחשבות וחוסר תשומת הלב**. (ההדגשה אינה במקור)

32. בנוסף לכך, הסירוב הטלפוני שניתן על ידי המשיב לא ניתן בכתב כנדרש והינו לקוני ותמציתי: הבקשה אינה עומדת בקריטריונים. מסירוב זה לא ניתן להבין מדוע הבקשה סורבה ומדוע אינה עומדת לשיטת המשיבים בקריטריונים.

33. התנהלות זו של המשיבים פסולה מן הטעם שהיא חורגת מעקרונות יסוד של מינהל תקין, המחייבים רשות מנהלית לנמק את החלטותיה ולנהוג בהגינות מירבית כלפי הפונה אליה. חובת ההנמקה מושתתת על כך שהיא מסייעת לרשות לקבל החלטה רציונאלית ולא שרירותית ביחס לבקשת הפרט, מחייבת את הרשות לבסס את החלטה על תהליך מסודר שבו נשקלים כל השיקולים הרלוונטים ומסייעת להסתמכות נכונה של הפרט עליה. במקרה דנן, סירובם הלקוני של המשיבים אינו מאפשר לעותרת לכלכל את צעדיה משום שהיא אינה מבינה מדוע סורבה בקשתה. והרי, ללא הנמקה מפורטת של סיבת הסירוב, קשה להפעיל ביקורת שיפוטית על ההחלטה (דפנה ברק-ארז, **משפט מינהלי** כרך א' 424-423 (2010)).

לאור האמור מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן צו על תנאי כמפורט ברישא, ולחייב את המשיבים בהוצאות העותרים, לרבות אגרת בית משפט ושכ"ט עו"ד כדין.

כאמור, ההכשרה המקצועית תחל **ביום שני, 8.7.2018 בהולנד** על כן מתבקש בית המשפט הנכבד **לקבוע את הדיון בעתירה למועד מוקדם ככל הניתן.**

סיגי בן ארי, עו"ד

ב"כ העותרים

2.7.2019